N:r 18. Årg. 16 15 Sept. 1911. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: *»Sinim», Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Hafven inga bekymmer! — Till Josef Holmgrens minne. — Josef Holmgren. — Tankar vid vännen Holmgrens graf. — Josef Holmgrens sista bref. — Hemmet »det kära hemmet»! — Hemmet för missionärernas barn. — Familjenotis. — Redovisning.

Josef Holmgren.

† den 29 juli 1911.

Hafven inga bekymmer!*

Af *J. Holmgren.*

»Hafven inga bekymmer», skref Paulus en gång till de troende i Filippi (Fil. 4: 6). Hvilka underbara ord! Inga bekymmer! Hvad kunde månne aposteln mena med ett sådant uttryck? Just hvad han sade. Han menade, att de troende skulle vara utan bekymmer. Är det då möjligt för en sann kristen att redan här i tiden bli fri från alla sina bekymmer? Säkerligen är det så. Ack, om det vore så väl! utropar någon broder eller syster, som känner sitt hjärta belastadt med mångahanda omsorger och bekymmer. Min dyre vän! Så väl är det. Du kan få lämna alla dina omsorger och bekymmer just nu. Nu på ögonblicket kan du bli af med alla, vore de än aldrig så många. På hvad sätt? frågar du. På samma sätt som de troende i Filippi. Hvad skulle de då göra? De skulle låta sina begär och önskningar genom åkallan och bön med tacksägelse komma till Guds kunskap. »Och min Gud skall efter sin rikedom uppfylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus.» Se där hemligheten! Här är vägen till ett lif fritt från bekymmer. Beträd den, broder! Så länge du är i denna hyddan, har du behof än af ett och än af ett annat. Dessa behof skall du lägga fram inför Gud genom åkallan och bön med tacksägelse. Men sedan du gjort det, skall du hvila stilla. Gud har då tagit saken om hand, och han skall efter sin rikedom uppfylla alla dina behof. O, hvila stilla på klippan och oroa dig icke öfver, fundera och grubbla icke på, huru du skall få dina behof och önskningar uppfyllda. Det är din sak att lämna dem åt Herren, och det är hans sak att uppfylla dem. Det ligger intet ondt i det, att du har behof och önskningar, men om du sörjer öfver och grubblar på, huru du skall få dem uppfyllda, så gör du orätt, och då tager du på dig en omsorg, som Herren så gärna vill bära. Yttersta roten till alla bekymmer ligger ju också uti misstro till Gud, till hans löften, ledning och omvårdnad. O, broder, misstro honom icke! Han är outsägligen älsklig, god och trofast i alla sina råd och vägar. Lita på honom och låt alla dina önskningar genom åkallan och bön med tacksägelse komma till hans kunskap! Lita på honom tryggt och frimodigt! Anförtro honom allt, hvad du önskar och behöfver! Han skall efter sin rikedom uppfylla alla dina behof. Haf inga bekymmer!

Broder, haf icke heller någon onödig omsorg om, huru du skall få din timliga bergning. Herren drar nog försorg om, att du får af det timliga, hvad du behöfver. Äro dina behof än aldrig så stora, så stora äro de dock icke, att Herren icke är mäktig att uppfylla dem. »Sörjen icke för edert lif, hvad I skolen äta eller dricka eller för eder kropp, hvad I skolen kläda eder med!» sade Jesus en gång till sina lärjungar. »Är icke lifvet mer än maten och kroppen mer än kläderna?» frågar han dem. »Sen på fåglarna under himmelen! De så icke, och icke skära de heller upp och insamla intet i ladorna, och eder himmelske Fader föder dem. Ären I icke mycket mer än de? Och hvi sörjen I för kläderna? Skåden liljorna på marken, huru de växa! De arbeta icke, ej heller spinna. Men jag säger eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en af dem. Kläder nu Gud så gräset på marken, hvilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, huru mycket mer då eder, I klentrogne! Hafven därför ingen omsorg, sägande: hvad skola vi äta eller hvad skola vi dricka eller hvad skola vi kläda oss med? Ty allt sådant söka hedningarne. Eder himmelske Fader vet väl, att I behöfven allt detta.» Se på dessa ord! Öfvertänk dem, lita på dem utan alla förbehåll, älska dem, bevara dem uti ditt hjärta, kyss dem och fröjda dig öfver dem! De äro ett uttryck för Herrens omsorg om dig. O, tro honom då! Han är mäktig att försörja dig, ty hans är jordkretsen och allt hvad däruti är. Allt villebråd i skogen och djuren på tusentals berg höra honom till. »Han upplåter sin hand och mättar allt lefvande. Han gifver dem mat, som frukta honom.» Han hör korpungarnes rop, då de ropa till Gud efter sin föda.

Se äfven, huru Herren betedde sig mot sitt gamla folk! I 40 år gaf han det himmelsbröd till spis. Men han gaf det icke allt på en gång utan litet i sänder. Det fick just så mycket, som det behöfde för dagen. O, broder, var nöjd, om Herren väljer att begagna samma visa delningssätt för dig!

Se vidare Herrens omsorg om profeten Elia. Du kommer nog ihåg, huru han på Herrens befallning gick till bäcken Kerit och fördolde sig där, och huru Herren lät korpar föra kött och bröd till honom. Det var hungersnöd i landet, men Herren sörjde för sin vän. Ja, det är sant, säger du, men bäcken, som profeten drack af, torkade ju ut till sist? Riktigt, men då hade Herren en annan utväg för sitt barn. Därför, om någon bäck, som du har din näring af, skulle torka ut, blif icke så öfvergifven, ty Herren har alltid utväg. »De unga lejon skola lida brist och hungra, men de, som frukta Herren, skola ej lida brist på något godt.»

Om våra tillgångar ej äro så rikliga, låtom oss dock vara nöjda. Vår Gud skall fylla alla våra behof. »Det lilla, som en rättfärdig hafver, är bättre än de ogudaktiges stora håfvor.» Låt oss bedja Gud, att han välsignar oss, och hvad han gifver oss. Det lilla, välsignadt af Herren, räcker ganska långt. Af fem bröd och två fiskar få då fem tusen män äta sig mätta, och det blir ändå tolf korgar öfver. Mjölet i skäppan och oljan i krukan räcka då dag efter dag. Broder, haf icke heller några andliga bekymmer och bär inga andliga bördor. Det händer ofta, att du, som är en troende fader eller en troende moder, syster eller broder, har en son eller en dotter, en syster eller en broder, som ännu icke känner Gud och den han sändt hafver, Jesus Kristus. Du önskade gärna, att dina närmaste och käraste skulle lära att älska och värdera

* Ur »Evangelium i alla land» år 1885.

det, som är dyrbarast för ditt eget hjärta, men i stället finner du, att de bli allt mer ogudaktiga. Häröfver sörjer du grufligt och bär en ständig oro i ditt hjärta. Det blir dig en börda, som ingalunda är den lättaste. Den förtager så småningom din frid och glädje i Gud. Tacksägelsen och lofvet aftaga allt mer och mer. Bördan blir tung, outsägligt tung. Min vän, haf intet bekymmer! »Lägg af hvarje börda och allt som tynger.» Hvad, säger du, skall jag då icke ängslas och bekymras öfver, att mitt barn går på fördärfvets stig? Vänta litet! Du bör väl känna det svårt och hafva medlidande med ditt barn, men du får ej bekymras och ängslas öfver det. Låt ditt begär varda kunnigt inför Gud! Bed för ditt barn så mycket du kan, tala med det om Guds välsignade frälsning i Kristus Jesus, så ofta tillfälle gifves, och föregå det uti allt med goda föredömen! Men då allt detta icke har den åsyftade verkan, hvad skall jag då göra? Tacka Herren, att han är mäktig att frälsa ditt syndfulla barn, och haf ingen omsorg!

Men haf icke heller några bekymmer om, huru du själf skall bli bevarad intill ändan, så att du får mottaga lifvets krona. Du ser måhända farorna så många och frestelserna så starka och häftiga, att det synes icke vara någon utväg för dig att kunna tränga dig igenom. Du känner dig så svag och vanmäktig. Du kan ej tjäna Gud med ett rent hjärta, hvilket du dock så gärna ville. Ditt mod sjunker, och du börjar anse det omöjligt, att du skall varda bevarad och få inträda genom portarna till staden. Haf ingen omsorg! Låt dina önskningar varda kunniga för Gud. Han förmår att frälsa dig, ty han frälsar till det yttersta. Tacka Jesus, att han har renat dig uti sitt blod ifrån alla dina synder och bevarat dig intill nu! Lämna dig åt honom och var viss om, att han skall bevara dig, ditt hjärta, dina tankar och dina sinnen och framställa dig med fröjd ostrafflig inför din Fader. Han, som begynt ett godt verk uti ditt hjärta, han skall ock fullborda det. Sjung du med David: »Var mig en bergfast boning, dit jag alltid gå kan, du, som har beslutat min frälsning», och med Paulus: »Jag känner den, på hvilken jag har satt min tro, och är förvissad, att han är mäktig att bevara mitt ombetrodda gods intill den dagen.» O, min själ, haf inga bekymmer! Kasta din omsorg på Jesus! Lägg af hvarje börda och allt, som tynger!

O, välsignade troslif — fri från synden, fri från bekymmer, fri från omsorger och fri från bördor! Allt har Jesus tagit. Gud vare pris!

Till Josef Holmgrens minne.

Kring land och kring rike det budskapet gått,
Att Josef har upphört att lida,
Att trötte arbetaren hembudet fått,
Att kämpen har upphört att strida.

Och hvart detta budskap om döden nu når,
Där väcker det sorg uti hjärtan,
Det tillfogar djupa och svidande sår,
Och saknaden blandas med smärtan.

Med honom en hjälte i Israel föll,
Ej lysande, ryktbar, men trogen.
En förbönens man, hvilkens gudsfruktan höll,
En kärfve för himmelen mogen.

I ungdomens år han ju kallelsen fick
Att vingårdsarbete utföra,
Och lydig den himmelska rösten han gick
Att något för Mästaren göra.

"För Kinas millioner", hörs Frälsarens röst,
"Försonande blodet har runnit.
Medlidandets känsla sig rör i mitt bröst,
Ty dessa jag ännu ej funnit."

"Kan själf du ej till dem med budskapet gå,
Så stanna då hemma, arbeta
Och bed, så att de ock den nåden må få
Guds hushållningshemlighet veta!"

Och handen, som en gång till plogen var satt,
Den togs icke mera tillbaka.
Vid middagens solsken, i mörkaste natt,
Han fortfor att bedja och vaka.

Då resor han gjorde från söder till nord
Att väcka intresse för Kina,
Helt lossades tungan, ej saknades ord,
Och anletet började skina.

Oss alla, som sändts till sinéernas land,
Hur bar han oss ej på sitt hjärta!
De tusentals bref, som gått ut från hans hand,
Skänkt lindring i nöd och i smärta.

"Till Josef! Till Josef!" vår lösen ju var,
Så snart något sällsamt oss hände.
Och snart öfver hafven till oss kom ett svar,
Att sorgen i glädje sig vände.

Och nu är han borta — nej, hemma hos Gud.
"Hans arbete tage en annan!"
Sin rustning han afklädt på Fältherrens bud,
Och lagern den viras kring pannan.

Nu alls ingen trötthet förnimmer han mer,
Nu ögat har upphört att tåras,
En skara af frälsta kineser han ser.
I Kina det börjar att våras!

Men minnet af arbetarn, trogen och god,
Skall sent plånas ut ifrån jorden.
Tack Josef! Farväl! Och kamrater friskt mod!
Till segrare kämpen är vorden!

August Berg.

Josef Holmgren.

Tidigt invigde Josef Holmgren sitt lif åt Herrens tjänst. Vid omkring sjutton års ålder lämnade han sitt hjärta åt Herren, och kort därefter började han vittna om sin Frälsare. För att bättre kunna tjäna sin Mästare sökte han inträde i Kristinehamns predikantskola, som han genomgick åren 1875—1877. Under sin vistelse där var han ofta ute i bygden och predikade och fick vara till stor välsignelse. Ofta ingick från missionsvänner begäran att få besök af Holmgren, och många voro de, som under de möten, han höll, böjde sig för Jesus och mottogo honom som sin personlige Frälsare.

I slutet af sjuttiotalet finna vi honom i Göteborg, där han under några år verkade i Göteborgs Evangeliska Missionsförenings tjänst.

År 1882 sattes han i tillfälle att förverkliga sin länge närda önskan att få besöka England och lära känna den kristliga verksamheten därstädes. I London sammanträffade han med flera framstående män i Guds rike, bland hvilka vi särskildt märka Hudson Taylor, af hvilken han mottog djupa intryck. »Jag har aldrig», skrifver han, »träffat någon så lik Kristus som grundläggaren af Kina Inland Missionen. Några minuter tillbragta i hans sällskap kan man aldrig glömma. Kristus och själars frälsning är den sfär, inom hvilken han rör sig, och han talar därom med sådan ande och kraft, att man känner sig alldeles tillintetgjord.» Under samma resa besökte han också Tyskland och kom där i närmare beröring med den anderike pastor Jellinghaus. »Till sent inpå nätterna, ja, hela nätter igenom samtalade vi i andliga ämnen.» I den riktningen skildrade han sina minnen från Berlin.

Intrycken från England fördjupades sålunda i Tyskland, och full af nit och eld återvände Holmgren i början af 1884 till Sverige. Såsom medarbetare i en kristligpolitisk tidning, »Morgonstjärnan», verkade han nu i Örebro en tid. Han redigerade missionsafdelningen och verkade ifrigt för att väcka andra till intresse för missionen, som han nu omfattade med kärlekens hela hänförelse.

Genom beröringen med Kina Inland Missionen, och genom hvad han i England inhämtat rörande Georg Müllers verksamhet, hade han fått syn på trons väg i missionsarbetet. Litet anade han då, hvilken betydelse detta skulle få för honom i hans kommande verksamhet. Han utgaf i Örebro en liten skrift »Den bönhörande Guden», i hvilken han särskildt framställer trons verk.

År 1885 flyttade Holmgren till Stockholm, där han började utgifva en egen tidning: »Evangelium i alla land.» »Ändamålet med denna tidnings utgifvande», skrifver han i anmälan, »är att uppväcka ett *större intresse* hos de troende för missionsverksamheten». Han ville framställa »Herrens mäktiga gärningar i länder nära och fjärran», att många därigenom måtte »*sporras* till att med glädje och frimodighet hålla ut och öfverflöda i arbetet för Herren, tills lifvets krona räckes dem och de få ingå i sin Herres glädje».

Genom talrika meddelanden från det världsvida missionsfältet sökte han lämna vårt lands kristna material till ett omfattande missionsstudium.

I hvilken ande han förer missionens talan, framgår af följande citat ur tidningen »Evangelium i alla land»: »Vårt hjärta brinner af en innerlig åstundan, att Herrens namn och gärningar må varda kända ibland folken. Intet ämne är väl heller af större vikt och mera behjärtansvärdt för vårt lands kristna än missionen. Må Herren få gifva oss ett rent och uppoffrande missionssinne! Ja, tände han missionens eld i våra hjärtan! Syskon, bedjen Gud, att han måtte anförtro eder något uppprag för missionen och bedjen äfven om nåd, att I med tacksägelse och villiga hjärtan måtten utföra det uppdrag, som Herren lämnat åt eder! O, det är så ljufligt att arbeta för missionen! Men låtom oss skynda att göra det, medan vi hafva tid! Snart kommer natten, då ingen kan verka.»

I slutet af 1885 kallades Holmgren till predikant i den nya kyrkan vid Floragatan och verkade där till i början af 1890. Sin egen tidning hade han nödgats nedlägga men arbetade fortfarande lika ifrigt för missionen dels genom föredrag, dels genom att lämna missionsnotiser och bidrag till andra tidningar, särskildt Sanningsvittnet.

Från början af 1890 inträdde ett nytt skede i Holmgrens lif, i det att han kallades att såsom sekreterare för Svenska Missionen i Kina ägna hela sin tid åt missionen, och härmed kunna vi säga, att hans egentliga lifskall begynte. Hvilken del Herren gifvit honom i denna mission, och huru varmt den låg på hans hjärta, framgår af de skildringar från dess första skede, vi hafva af hans hand i N:o 1, 6 och 7 af denna tidnings innevarande årgång.

Så långt hans tid och krafter medgifvit, hade han under sitt föregående lif med varmaste kärlek *verkat* för missionen. Såsom missionssekreterare fick han nu i fullaste mening *lefva* för missionen. Och huru han gjort detta, framgår tydligt af de vittnesbörd, som här nedan meddelas.

Under 23 år kämpade Holmgren med oss i arbete och bön för de milliontals själar, Herren anförtrott oss därute i Kina, och ända till det sista stod han trogen på sin post. Under den tid han tjänat som missionens sekreterare, hafva 63 missionärer utgått i missionens tjänst till Kina. Öfver tusen kineser hafva genom dopet upptagits i församlingen; många kinesiska kristna hafva före honom ingått i härligheten.

Välsignelsen af ett lif, utgifvet för Jesus, är förbliffvande. »Den rättfärdiges minne lefver i välsignelse,» Ordsp. 10: 7.

E. F.

* * *

Som ett bidrag till vår hemgångne broders karaktäristik och belysande hans hjärtas varma nitälskan för uppväckande af missionskärleken bland Guds barn torde följande korta utdrag ur hans skriftliga yttranden kunna tjäna.

År 1889 skrifver han: »Då vi få höra talas om hedningarnas nöd, vidskepelse och afgudadyrkan, skola vi ingalunda behöfva upparbeta våra känslor för att kunna hysa medlidande med dem. Nej, en ständig missionseld skall brinna i våra hjärtan. Icke heller skola vi sitta och gäspa på bönemötet, då någon broder kämpar med Gud i bön om hedningarnas frälsning.» — — »O, vi behöfva ett mera varmt och brinnande missionsintresse! Kristus måste draga hedningarna till sig, och vi *måste* hjälpa honom att draga dem till sig. Låtom oss taga

saken så på allvar, att vi icke kunna äta, icke dricka, icke le, icke vara tillfredsställda, om vi icke få hjälpa honom. Vi måste hafva hjärta, hand, fot, tunga och öra med i missionsverket.»

»Skaror hungra och törsta efter evangelium. Deras händer äro uträckta till Gud. Kristus väntar af oss, att vi skola skynda åstad, Gud vill det, och oräkneliga män, kvinnor och barn vänta på oss. Ack, du broder, du syster, som är ledig och kan gå nt, packa dina kappsäckar, säg skyndsamt farväl till dina vänner och res till Kina för att hjälpa Kristus uti hans dragande! Han måste draga genom dig. Han måste hafva dina fötter, dina ögon, dina öron och din mun. Gå, medan dagen varar, natten bryter snart in, och då är det för sent.»

Ett år senare yttrar han sig sålunda: »Gud vare lof, kineserna hafva redan börjat komma. Vårt ringa arbete har redan burit rika frukter. Men då vi nu se, att det lönar sig så bra, vilja vi ntveckla mycket mer kraft och energi.»

Det gladde ofta vår broders hjärta att få erinra om, hurn Herren försett med afseende på missionens behof. Då löstes hans tunga, då bar han fram nytt och gammalt ur sitt hjärtas förråd, och hans läppar prisade Herrens namn med synbar rörelse.

»Hurn god och trofast är icke Herren! Huru innerlig är ej den omsorg, han bär om de sina! Han är verkligen prisvärd. Låtom oss prisa honom!» Så föllo hans ord mer än en gång.

Och det behagade Herren, då han såg detta, att glädja sin tjänares själ (Ps. 86: 4). Gång efter annan lät Herren honom få mottaga gåfvor för missionen under sådana förhållanden, som gjorde dem till särskildt dyrbara tecken på hans välsignelse. När för ett tjugutal år sedan den 83-åriga gumman sträfvade uppför de fyra branta trapporna till missionsexpeditionen vid Lästmakaregatan för att öfverlämna sin missionsgåfva som ett tackoffer åt Herren, eller då posten medförde en liten flickas testamente på 38 öre, hvilken orsak till lof blef det icke i vår broders hjärta! Ja, han brukade säga: »Vi göra erfarenheter, som vi aldrig kunna glömma.»

O. v. F.

* * *

Josef Holmgren har lämnat stridens och sorgernas värld för att gå in i sin Herres glädje.

Må vi *tacka* för hans gärning ibland oss och för hans vunna lycka, ej blott sörja och sakna!

Ihärdighet och *trohet* i det värf, hvaråt han med kärlekens värme ägnade sin bästa kraft, voro ju särskildt utmärkande drag hos vår hänsofne broder — manande till efterföljd.

Frid öfver hans minne!

Hans mångårige, tillgifne vän

H. Dillner.

* * *

Under de 16 år, jag haft personlig beröring och tidtals rätt flitigt samarbete med Josef Holmgren, har det isynnerhet varit tre drag hos honom, som hos mig efterlämnat varaktiga intryck och varit mig till mycken välsignelse.

Det fanns hos vännen H. ett *djupt, heligt allvar*, som gaf åt hans tankar och ord ett vanligen rikt innehåll och som verkade såsom ett hälsosamt salt på hans omgifning. Huru ofta fingo ej några väl öfvertänkta ord från honom gifva ny riktning åt ett samtal och en ny allvarligare blick på förhållandena! All ytlighet och ett blott fagert sken var för honom motbjudande. Detta hans sinne för verkligheterna i lifvet lämnade honom ock i anmärkningsvärd grad oberörd af människors skiftande meningar och omdömen.

Hängifvenhet var ock ett utmärkande drag hos honom. När Herren lagt en angelägenhet på hans hjärta, uppfylldes han så af intresse därför, att det knappast hos honom fanns rum för något annat. Om honom skulle kunna sägas, hvad Paulus sade om sig: »*Ett gör jag.*» Sedan väl evangelii utbredning i hednavärlden för honom blifvit ett lifsintresse, behärskades han helt däraf ända till sin död. För flera år tillbaka hade vi ett möte tillsammans i en landsortsstad, och sedan i det första föredraget en del berättelser och uppgifter gifvits om Guds rikes segrar i hednavärlden, steg vännen H. upp på talarstolen med den för honom säregna eftertänksamheten och började sitt föredrag med orden: »Tänk, hvad lifvet skulle vara tråkigt, om det ej funnes hednamission!» Dessa lyckligt naiva ord äro mycket belysande för hans kristna lifsåskådning.

Med en hängifvenhet, som vanligen ofelbart ryckte andra mindre hängifna med sig, skildrade han ju mest i sina föredrag missionsarbetet i Kina, åt hvilket han gaf sin mesta tid och sin bästa mannakraft.

Det djupaste intrycket efterlämnar dock H. såsom *en bönens man.* Då han för 16 år sedan besökte min hustru och mig i vår lilla förhyrda »cottage» i en af Londons förstäder och steg ut i trädgården, som var omgifven af höga staket, sade han helt stilla och med ett boppfullt uttryck i sitt ansikte: »Ja, här äro ni kringstängda på alla sidor, men det är öppet *uppåt!*» Äfven detta uttalande var för honom mycket karaktäristiskt. Han visste af egen mångårig erfarenhet, hvad det är att vara kringstängd på alla sidor, att vara hindrad af svårigheter på grund af sjukdom och att möta oöfverstigliga murar i sin väg. Men han visste ock, att det är öppet uppåt, och han begagnade denna enda säkra utväg med en trohet och barnatillit till Herren, som för andra var både förödmjukande och uppfordrande att bevittna. Har man några längre stunder under verklig nöd varit tillsammans med Josef Holmgren inför Herrens ansikte, så glömmer man det ej lätt. Hurn Herren svarade och lönade sin bedjande och arbetande tjänare genom underbara bönhörelser och rik välsignelse i arbetet, är en känd sak.

Här på jorden gick han ständigt på bönens himlastege *uppåt*, och nu har han hunnit ända upp för att i synlig måtto vara hos Herren, hvilket mycket bättre är. Herren gifve oss, som äro kvar, att i hjärtat rätt inlära samt i lifvet och arbetet tillämpa de lärdomar, som han velat gifva oss genom Josef Holmgren!

J. R—n.

* * *

Ropa högt och spar icke.

Jag vill gå framför dig och göra höjderna till slättmark; jag vill sprängu koppardörrar och nedbryta bommar af järn, Es. 45: 2.

Ofvanstående tvänne språk har jag hört broder

Holmgren använda mer än en gång såsom ett Herrens ord och löfte till oss att personligen tillämpa. De liksom uttrycka något af den tro, som besjälade honom, och genom hvilken Gud brukade honom att föra fram sitt verk. Och vi kunna tydligen se frukterna af denna tro. Gud har svarat uppenbarligen och hållit sina löften.

För några månader sedan påminde br. H. mig om en händelse, som jag nästan glömt. När Herren kallade mig till missionsarbetet i medlet af 1890-talet, besökte jag honom för att lämna in min ansökan till S. M. K. Han sade då till mig, att jag måste hafva min faders samtycke för att kunna gå ut till Kina. Jag lär då hafva svarat: 'Det får jag aldrig.' Broder H. anförde då just orden i Es. 45: 2, därmed uttryckande, huru mäktig Herren är att hjälpa igenom svårigheter. Sedermera öppnade Herren också vägen för mig.

Jag har alla dessa år förnummit, huru Herren brukade broder Holmgrens värme och nitälskan till att stödja och uppmuntra i arbetet. Hans bref voro alltid så kärkomna och andades så mycket deltagande för förhållandena ute på fältet. Herren tager bort sina tjänare, men hans verk är kvar, och genom sin Ande vill han gifva oss nåd att fortsätta det. *G. A. Stålhammar.*

* * *

Att br. H. drefs af kärlek till Herren Jesus och ömhet för syndares frälsning, har hans lif och verksamhet klart visat, ty vi kunna med visshet säga, att han offrat sitt lif i Mästarens tjänst och med trohet användt de gåfvor, han fått, till Jesu namns förhärligande.

K. J. Hultkrantz.

Tankar vid vännen Holmgrens graf.

Af ***Rob. Bg.***

O, Gud, du förundertig är i ditt råd,
Det lär du oss ofta beakta.
Din vishet, din kärlek, din omsorg, din nåd
I dag vi på nytt få betrakta.
Dock formen den tagit
Med häpnad oss slogit,
I stoftet oss böjt för din fot.

Vår trofaste vän, vi ej mer dig här se,
En fader, en broder, en hjälte.
Vår hyllning, fast flärdlös, vi vördsamt dig ge,
I minnet af huru du hjälpte
Och styrkte och stödde
De hjärtan, som blödde.
*Vi säga så **varmt** dig vårt **tack!***

Från sörjande maka, från barn, släkt och vän
Du gått att när Herronom vara.
Hur gärna vi velat behålla dig än
Till förmån för hedningars skara!
*Ett **tack** ifrån den,*
Kamrater och vän,
För »Stjärnan», du tände i östern!

Du kämpat och lidit, du gråtit och lett.
*I **böneskrud** Herren dig klädde.*
Som honom du tjänat i anletets svett,
Han tidigt till hvila dig ledde.
Ej tröttas du mer,
*Ej lider och **ber**,*
Ty »Eviga ron» du upphunnit.

Så torka vi tåren, som bränt på vår kind,
*I visshet om sällhet, **du** vunnit.*
*Och prölvas **vår** farkost af böljor och vind,*
*Vid rodret står **han**, som oss funnit.*
Vi se dig igen,
Vår broder och vän,
Däruppe i eviga glädjen.

Din mantel, ack, hvem kan väl taga den upp
Och helt sig i böneskrud höfja
Samt kämpa som du för den värnlösa trupp,
Som skymtas på folkhafvets bölja
Därute i östern,
Och skänka den trösten
*Att veta sig »buren» **alltid?***

Så gif oss, o Herre, ack gif oss en man,
En hjälte, en sann Melkisedek,
***Som står inför dig** och i **tro** för den an,*
Som ansetts den kallelsen värdig
Att vara ett bud
I ödmjukhets skrud.
För konungars Konung i östern!

Josef Holmgrens sista bref.

Björnö d. 21 juni 1911.

Käre Erik! Guds frid!

Mycken tack för ditt bref af den 19:de dennes, som jag erhöll i går kväll. Vi emottogos med all möjlig kärlek och vänlighet här och hafva det så bra på allt sätt. Jag skulle njuta mycket, om ej mitt hjärta vore så oroligt. Jag blir ofta så andfådd och känner mig så matt och trött. Någon matlust har jag ej heller men försöker äta i alla fall.

Det var roligt, att grundstenen nu är lagd tilll hemmet för barnen. Må det blifva till mycken välsignelse för missionen och stå såsom en hjälposten, påminnande om Herrens stora gärningar och trofasthet mot missionen. Må vår Guds ögon vaka öfver det dag och natt och hans hand fylla alla behof!

Angående en viktig missionsfråga tillägger han:

Vi behöfva Guds stora vishet och ledning. Jag har redan ropat till Herren, att han måtte låta sin vilja ske, ihågkommande det ordet: »Mina tankar äro icke edra tankar och mina vägar icke edra vägar, säger Herren. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar och mina tankar högre än edra tankar.» Endast Gud, som fullkomligt vet ut och in på detta, kan bedöma den saken riktigt; därför måste vi krypa Herreu mycket nära, utbedja oss hans vissa leduing och i ödmjukt siune bida

efter den. Han har lofvat leda de ödmjuka rätt och lära dem sin väg.

I Herren tillgifne
Josef Holmgren.

Hemmet "det kära hemmet"!

Bland byggnader under uppförande i vårt land är det väl få, som bereda en så odelad och helgad glädje som »hemmet för missionärernas barn» vid Dufbo. F. n. finnas ock föräldrar till ej mindre än 21 af barnen hemma i Sverige. För dessa ljuder det ständiga hamrandet som ljufliga melodier och själfva sprängskotten som fröjderop. Och barnen — ja, de kvittra som små fåglar kring husets knutar, och alla deras lekar kretsa däromkring. De ha tydligt en förnimmelse af att *äfven de* skola få ett hem, en plats på jorden, som de kunna kalla *sin egen*. Så fort som arbetarna vid 6-tiden om e. m. kasta sina verktyg och försvinna för dagen och barnen fritt få träda inom »stommarna» till eget bo, så rusar hopen, yr af glädje, in och upp i den våning, som inredes åt dem, och så affyras »salvorna»: »Här ska' jag bo, och där ska' du bo. — Här ska' jag och Ragnar bo, och där ska' Henrik och Valdemar bo», o. s. v. Och detta jubel ljuder för oss föräldrar likt ekot till Herrens löfte: »Ingen är, som öfvergifver fader eller moder» o. s. v.

Men hvarför införa denna artikel i detta nummer, som särskildt skulle ägnas åt den bortgångne sekreteraren? Jo, jag ville härmed lägga en frisk blomma på vår älskade br. Holmgrens graf. Vi ha ordat om fröjd öfver hemmet; men hvem förutom barnen och föräldrarna själfva skulle ha gladt sig mer än han åt att se hemmet nu närma sig sin fullbordan? Närdes icke länge hos honom af omsorg för barnen tanken på hemmet? Var han icke den förste, som kom ut till Dufbo för att se, hvar hemmet borde stå? Han kom under sin tjänstledighetstid, ehuru trött och svag, flera gånger ut till hemmet, och hans samtalsämne var då framför allt hemmet.

Jag tror mig veta vara den, med hvilken han först på allvar talade om detta hem. Det var i dec. i fjol. Vi voro stadda på missionsresa söderut, hvarunder han gjorde mig den frågan: »Hur tänker du göra med dina barn vid utresan?» — »Ja, vet du, Holmgren, jag har ingen tanke alls, ty alla min hustrus och mina planer äro tämligen otillfredsställande. Jag har därför sagt till min hustru: 'vi afstå totalt från att vidare bry våra hjärnor med denna sak. Vi bida Herren och tiden. Om han har sörjt för oss hittills, så gör han det nog hädanefter också.'» Så språkade vi om Kina Inlandmissionens och Baselmissionens anordningar för sina barn. Särskildt uppehöllo vi oss vid att dessa missioner hade fått så många af missionärernas barn ut på missionsfältet, och sågo vi en orsak därtill i deras anordningar för barnen. Så uttalades önskvärdheten af något liknande bland oss. Då berättar br. H., huru han närt hoppet om att få ett hem till stånd och tillägger ungefär följande: »Jag *känner* detsamma för detta hem, som jag 'kände' för hemmet för missionärerna, innan det kom till stånd, och jag är viss, att om bara de öfriga föräldrarna ha samma tankar om saken som du, så blir det en *lätt* sak att realisera planen, ty för en sådan sak finnes det mycket intresse bland missionsvännerna.»

Hemkommen från denna resa lade sekreteraren fram saken för kommittéen, och resultatet känna vi.

Stommen är nu uppförd, och inredningen pågår, och om resterande medel inflyta, så att arbetet ej behöfver afstanna, torde vi i oktober månad få se huset färdigt.

Sedan återstår möbleringen och därom ett ord till sist. I går mottog min hustru ett bref från en väninna i T., som beredde oss en glädjande öfverraskning. Hon skrifver: »Min man och jag ville gärna möblera ett af rummen i hemmet för barnen — — — Denna möbel skulle bli grönlackerad. *Det skall bli så roligt* att få vara med på ett litet hörn och hjälpa till med hemmet..»

Och grön färg! Så passande för vår Morris och andra våra »glasögonpojkar» (gossar med svaga ögon)! När jag läste dessa så synnerligen kärleksfulla rader, hvilka djupt grepo mig, och själf dagen förut för första gången besett Lidingö Missionsskola och där särskildt lagt märke till, huru kärleksfullt och omsorgsfullt Förbundets vänner i landsorten möblerat elevernas rum, tänkte jag: »Måune icke äfven S. M. K. har flera vänner, som skulle glädja sig åt att helt eller delvis få möblera ett rum åt barnen eller bringa en ny eller gammal sak dit?» Och de, som ej kunna få den glädjen, vilja säkert förena sig med oss i bön, att Herren hjälper oss att *snart* få fullborda denna *vår älskade, aflidne sekreterares minnesvård.*

Rob. Bergling.

Hemmet för missionärernas barn

närmar sig nu sin fullbordan. Arbetet bedrifves med lust och glädje. Inom kort måste vi börja med inredningen. På grund häraf vilja vi uppmana de vänner, som godhetsfullt utlofvat att förse oss med gåfvor af olika slag, att så snart som möjligt insända desamma, så att vi något så när kunna göra en beräkning öfver hvad som behöfver köpas.

Gardiner, säng- och bordlinne jämte hushållsartiklar af olika slag äro naturligtvis mycket välkomna. I den stora källaren finnes äfven god plats för åtskilligt af jordens alster!

Den viktiga föreståndarinnebefattningen har, som vi tro, blifvit löst på ett lyckligt sätt, i det att en erfaren Herrens tjänarinnas välvilliga anbud med tacksamhet antagits. I nästa nummer af tidningen hoppas vi kunna meddela mer härom.

Ännu fattas några tusen kronor i den summa, som fordras för att betäcka alla omkostnaderna för hemmets fullbordan, men vi bo på det berg, som heter: »Herren förser» och få för hvarje dag på nytt göra alla våra begär kunniga inför Honom, som sagt: »*Bedjen, och eder skall varda gifvet.*» Gåfvor, ämnade för hemmet, kunna befordras antingen pr post eller järnväg, och är adressen i båda fallen Missionshemmet, *Sundbyberg.*

Familjenotis.

Den 23 augusti skänkte Herren makarna Beinhoff *en välskapad dotter.*

Må Herren genom denna nya gåfva, som han anförtrott våra syskon, få tillföra dem förökad välsignelse!

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under augusti månad 1911.

N:o		Kr. Ö.	
823.	En Kina-vän	3: —	
824.	Tenhults jungfruförening gm L. J.	75: —	
825.	»Tackoffer för Guds bevarande under en åktur»	10: —	
826.	Kollekt i Lundsbrunn gm F.	39: 49	
827.	W. A.	5: —	
828.	D., Nyköping	2: —	
832.	»Till minne af en hemgången systers namnsdag»	1: 50	
833.	S. o. S. J., Örebro, i st. f. blommor till Josef Holmgrens graf	25: —	
834.	H. E., Vånga, i st. f. en blomma till Josef Holmgrens graf	20: —	
835.	»Tackoffer»	53: —	
838.	N. o. J. H. »En liten blomma på Josef Holmgrens graf»	7: —	
839.	L. U. »Minnesblomma i kärlek vid Josef Holmgrens bår»	10: —	
840.	E. Å., Linköping	400: —	
841.	G. W., Hufvudsta	50: —	
844.	Kollekt vid en missionsstund å Norderö gm E. B.	22: —	
845.	Björkeryds mfg gm C. A. A., Hvetlanda	100: —	
848.	Ekekulls mfg gm C. A. L., Solshester, Skede	30: —	
851.	L. L., Lindesberg	150: —	
852.	M. o. J. E., Lindesberg, »En liten blomma på Josef Holmgrens graf»	6: —	
856.	I. F., Mullsjö, i st. f. blommor på Josef Holmgrens graf	10: —	
857.	Röks syförening gm A. G. W.	50: —	
858.	Missionsbidrag ur aflidne landtbrukaren P. Nilsons i Tostorp Sterbhus gm A. Å., Helsingborg	700: —	
860.	Insaml. på K. F. U. K:s sommarhem, Solhacka, Åhus, gm A. G.	15: —	
864.	S. E., Sthlm, i st. f. blommor på J. Holmgrens graf	10: —	
865.	A. o. A. C., Sthlm, d:o, d:o	10: —	
866.	N. O. o. S., Husqvarna, d:o, d:o	10: —	
869.	G. S., Uppsala	25: —	
870.	Barkeryds arbetsförening gm A. B.	75: —	
871.	Insaml. medel i Praktiska skolan, Mariannelund, gm A. L.	45: —	
875.	O. M. gm E. B.	1: 50	
876.	Missionsvänner i Mjölkulla, försåld ost, gm A. D., Kristdala	6: 60	
877.	Östra härads kristl. ungdomsförbund, till C. Bloms underhåll, gm A. S., Hvetlanda	200: —	
879.	H. J., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	5: —	
880.	M. R., Växiö	40: —	
881.	För »söndagsägg» från S. o. E. gm G. W., Ystad	7: —	
882.	Snarås mfg gm N. P. P.	30: —	
883.	Kollekt i Sulegång d. $^{20}/_{8}$ gm H. H.	5: 10	
884.	En medlem af Sunne ungdomsförening gm E. B.	30: —	
885.	Kollekt vid en missionsfest i Hära skolhus gm d:o	18: 33	
891.	Kollekt i Väglösa gm H. L., Åtorp	9: —	
892.	Kollekt i Persbohl gm H. L., Åtorp	16: 22	
893.	Kollekt i Habelsbolet gm A. A., Lilla Pjungsered	5: 06	
894.	Resebidrag af vänner gm O. C.	55: —	2,387: 80
	Transport		2,387: 80

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
	Transport		2,387: 80
821.	C. P., Sparsör, till hemmet för missionärernas barn, gm C. A., Vadstena	5: —	
822.	En Kina-vän. »Till lingon för hushållet på missionshemmet, Dufbo»	2: —	
829.	F., Göteborg, till hemmet för missionärernas barn	2: —	
830.	Kollekt i Flisby missionshus till d:o	20: 01	
831.	Syföreningskollekt i Flisby till d:o	4: 35	
836.	O. o. E. B., Sthlm, till d:o	500: —	
837.	Från en moder till d:o	15: —	
842.	H. till d:o, gm E. L., Norrköping	10: —	
843.	M. B., till d:o	20: —	
846.	E. L., Venersborg, till d:o	25: —	
847.	H. H., Sthlm, till fyra gossars underhåll i Ishih skola	200: —	
849.	Gm A. B., Barkerydsby, till hemmet för missionärernas barn	2: —	
850.	S. o. C. E. J., Håga, Lindesberg, till d:o	50: —	
853.	A. J., Brotorp, Lindesberg, till Liu Jang-tsai's underhåll	150: —	
854.	Kollekt i Östhammar d. $^{13}/_{8}$, till kapellbyggnad i Haichow, gm M. L.	60: —	
855.	B. J., Snäslinge—Kulla, Östhammar, till d:o	55: —	
859.	E. o. J. R., Södertelje, till hemmet för missionärernas barn	50: —	
861.	Kinabarnens vänner i Sunne, till underhåll af två gossar, gm E. B.	101: 85	
862.	P. E. W., Sthlm, till Chang Hsiohai's underhåll	20: —	
863.	Onämnd, till inköp af något i linneväg för hemmet för missionärernas barn	15: —	
867.	En hemgången gosses sparpenning, gifven af hans fosterföräldrar till hednabarnen i Kina, gm F. G. D., Eliselund, Götened	50: —	
868.	Vishy femöresförening, till hjälp i evangelisationsarbetet på Mieuchih station, gm M. S.	27: 25	
872.	Kollekt i Östhammars missionshus vid fru Aug. Bergs föredrag, till hemmet för missionärernas barn	11: 02	
873.	»En liten sten från Björnö» till d:o	20: —	
874.	Tackoffer från A. S., till blifv. sommarhemmet, gm M. S., Visby	5: —	
878.	Fru B., Sthlm, till inf. evangelists underhåll	50: —	
886.	Kollekt i Ofvanmyra, till kapellet i Haichow, gm J. P.	88: 40	
887.	D:o i Gulleråsen, till d:o, gm K. A. E.	16: 18	
888.	D:o i Nusnäs, till d:o, gm F. A. A.	11: 50	
889.	J. G., Orsa, till d:o	5: —	
890.	Kollekt i Säter, till d:o, gm U. U.	40: —	
895.	R. J., Sthlm, till O. Ahlmans sjukvårdsarbete	10: —	
896.	»I Jesu namn» till sjukvård och medicin i Kina	1,000: —	
897.	S. S., Sthlm, till traktatspridning	5: —	2,646: 56
	Summa under ang. månad kr.		5,034: 36
	Under jan.—juli månader kr.		70,879: 27
	Under jan.—ang. månader kr.		75,913: 63

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Hafven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse. Fil. 4: 6.

Böneämne: Den i dessa dagar pågående ledarekonferensen i Yuncheng.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget Stockholm, 1911.